

Jag heter John Johansson

Jag har autism, lever ett enkelt men rikt liv. Min stad i världen har blivit Havanna. Där var jag med om mycket som ska jag ska berätta lite om. En dag i mars gick Ingrid förbi en resebyrå med annonser om Havanna och Kuba. Jag som gillar att resa, umgås med människor från olika kulturer gillade starkt att Ingrid föreslog en resa till Kuba. Jag var tidigare i Västindien där jag stormtrivdes.

Och varför inte försöka ta reda på hur andra människor med handikappet autism hade det på Kuba; Vilken vård fanns och vilken undervisning erbjöd Kuba för de som har Autism? Så det blev en resa dit i början på april, en resa på en månad. Vi skulle bo först i Havanna, sedan på atlantkusten, nordvästra Kuba, Varadero för att sedan återvända till Havanna.

På Kuba såg vi inte en undernärmd människa, vi var ofta i de enklare kvarteren, alla såg fysiskt och välmående ut och alla hade mat för dagen och fri läkarvård. Inte så långt ifrån Kuba, från Brasilien har det kommit rapporter om att polisen skjuter barn i slummen, till döds alltså. Där finns många många fattiga människor och många otroligt rika. Trots det finns rikedom så får de fattiga ingen läkarvård, den är inte given för dom. Har du inga pengar så dör du. Så är det inte på Kuba.

Varför förföljs Kuba internationellt? Varför skall ett land straffas för att det gick sin egen väg bort från imperialismen. Kuba har fattiga studerade från USA och från många andra länder, de studerar kostnadsfritt på Kuba. För att inte tala om alla läkare från Kuba som är ute i fattiga länder och ger vård. Om man nu säger att det är svårt att lämna Kuba, det krävs pengar för det, hur kan de fattiga i tex Brasilien lämna sitt land och åka till ett land där alla har rätt till vård oavsett inkomst? I USA då, vilka har möjlighet att få läkarvård? De fattiga där har det svårt, stor arbetslöshet i slumområden och i regel ingen läkarvård för dem som inte har råd att ta försäkring. Och för att inte tala om de som svälter i Eritrea-Etiopien och andra länder med människor som dör i svält, vilka möjligheter har dom? Besök min hemsida worldofocicat.com/john/indexS.html

Här sitter jag och Ingrid med Havannabor utanför en bank på La Rampa. En ganska vanlig syn är att folk sitter och umgås med varann på ett enkelt sätt. Skönt att folk här inte tittar så mycket på mej. Kubanerna tittar en gång på det som är mindre vanligt sedan fortsätter dom förbi. Vad är det som gjort detta folk så vänligt, hur kan dom bemöta oss så bra trots dom haft det så svårt, hur kan de alla kalla varann för vänner?

En dag då jag varit på marknaden med Ingrid, gick vi och åt på restaurangen intill. Bredvid oss satt en familj med en pojke som var dövstum. Jag gav honom några av de presenter vi haft med oss. Han blev glad. Ingrid frågade hans mamma om hon var muslim för Ingrid lade märke till att hon hade huvudbonad och sockor. Sedan gick vi och satte oss på bussen och då såg jag att den dövstumme pojken stod och vinkade för fullt till mej.

En dag gick till denne man som har ett litet kafé i sitt hål i väggen alldeles vid trottoaren. Jag köper en Espresso av honom, den var jättegod. Och alltför billig

